

Listy

z Rokycan

5-2011

Aktuální hesla:

Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválčí se špatně!

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 15. Jen pro vnitřní potřeby
Na internetu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese
<http://kscmplzen.cz>

Oslavy 121. výročí dělnického svátku v Rokycanech

V pohodě a za příznivého počasí proběhly oslavy 121.

stadionu kopané. Již od 13. hodiny se shromažďovali příznivci, kterým vyhrávala reprodukováná hudba. Ve 14 hodin začaly oficiální oslavy českou národní hymnou, pak následovaly projevy hostů. S potleskem přijalo na 200 přítomných projev místopředsedy ÚV KSČM a poslance Sněmovny Ing. Jiřího Dolejše, který připomněl nejstarší dělnický socialistický svátek a jeho význam zejména dnes, kdy rostou řady nezaměstnaných i skrytých nezaměstnaných. Připomněl, že tu již nejde jen o oficiální statistiky, které uvádějí 550.000 nezaměstnaných, ale i o skrytou nezaměstnanost, ututlanou propagandistickými výpočty vlá-

kem jara a lásky, ale především svátkem dělnickým.

Po něm promluvila Helena Suchá, která ve velmi pěkném a emotivním projevu připomněla bídu, mizérii a propad lidských a morálních hodnot dnešní kapitalistické společnosti, která nenabízí jinou alternativu, než jen další a další rozkrádání zbytků národního majetku a okrádání milionů prostých lidí, kteří nemají žádnou jinou šanci, než jen

Prvního Máje
v Rokycanech u

– pokud jsou zaměstnaní – svůj měsíční žold, nezaměstnaní, bezdomovci i lidé žijící pod hranicí bída pak nemají žádnou šanci. Ti všichni – a my všichni ostatní – čekáme, až kam půjde tato vláda hrubého kapitalismu zejména v důchodové, sociální a zdravotní oblasti. A zda bude mít dostatek času a prostoru, aby ve své nynější zbídačující politice a rozkrádačkách mohla dokončit své destruktivní a pro sebe lukrativní dílo. Doufáme však, že čas bude pro ní přísným soudcem. Poté vystoupili chovatelé psů se svými věrnými přáteli – psy, které přítomní sledovali s velkým zájem a odměnili cvičené psy i jejich chovatele potleskem. Oslavy uzavřelo vystoupení nejmenších občánků v bílém - karatistů...

dy, kdy téměř dalších 500.000 osob již nemůže pobírat podporu z nezaměstnanosti, protože „spadli“ do sítě tzv. sociální pomoci. Hospodářská krize, nezaměstnanost a vykořisťování jsou dnes po korupci a otřesném vládnutí pravice nejtěžším a nejhlubším problémem země, ale i celé Evropy i světa.

Ing. Dolejš připomněl, že První máj není jen svát-

Oslavy doprovázely výstavní panely s fotodokumentací akcí KSČM, na prodejních stolech bylo pro přítomné k dispozici zvláštní vydání deníku Haló noviny a měsíčníku Listy z Rokycan, které byly rozebrány, dále byly nabízeny nejnovější publikace kolektivu autorů „Pamětník“, *událostí v Rokycanech 1945-1990. Padesát let budování města. Vše, na co si už nevzpomenou ani pamětníci*“, vydaná za laskavého vydatného příspěví europoslance a místopředsedy ÚV KSČM MUDr. Jiřího Maštálky, dále publikace Mgr. Jindřicha Fajta „*LISTOPAD 1989: Drama nerovného střetu a rovnost šancí*“, publikace Petrose Cironise „*Na demarkační čáře*“ a další. (Všechny tituly jsou k dostání na OV).

Jedinou „kaňkou“ těchto oslav bylo, že v místě nebylo zajištěno občerstvení. (Cis, LD)

PROHLÁŠENÍ KSČM K 90. VÝROČÍ ZALOŽENÍ KSČ

Praha 14. 5. 2011

Devadesáté výročí vzniku KSČ je pro KSČM příležitostí zamyslet se nad tím, na které stránky hnutí navazuje a které dnes vnímá kriticky.

KSČM se hlásí k tradicím komunistického hnutí z dob, kdy skutečně komunisté stáli v čele při obhajobě zájmů neprivilegovaných vrstev. Kdy usilovali o prosazení sociálních práv a spravedlnosti proti antihumánnímu kapitalismu, bojovali proti válce, proti zotročování národů, za sociální i národní zájmy.

I proto se hlásíme k samotnému procesu vzniku KSČ, neboť jím dali její zakladatelé najevo vůli překonat nenaplněné výsledky národně osvobozené revoluce a usilovat o sociálně spravedlivou společnost. Reagovali na rozhořčení mnoha lidí, unavených nejen útrapami I. světové války, ale i poválečnou hrabivostí a bezohledností tehdejší české buržoazie. I když boj o charakter republiky skončil vinou sociálnědemokratických vůdců porážkou, sám vznik komunistické strany, jako síly hájící zájmy širokých vrstev společnosti, byl úspěchem. V těžkých letech hospodářské krize a sociálních bojů KSČ, nehledě na dobové limity hnutí, sehrála významnou úlohu. Součástí tradic, k nimž se hlásíme, představuje i období boje na obranu republiky proti fašismu, za jednotnou a lidovou frontu. Právě v tomto období, ale i v době utváření národně osvobozené a po II. světové válce národní fronty, dokázala KSČ získat důvěru většiny národa a demokratickou cestou i politickou moc.

První pokus o socialismus přinesl významné pozitivní výsledky, především v sociální oblasti, v přístupu ke vzdělání, ke kultuře, poskytl lidem práci a zrušil sociální přehradu ve společnosti. Objektivně však byl dobově limitován, a tedy měl i závažné chyby, které, žel, přispěly i k politickým perzekucím a procesům, od nichž se KSČM opakovaně jasně distancovala. Závěrečné prorůstání politického a státního aparátu vedlo společně s dalšími nedostatky, byť podmíněnými i dobovou situací, včetně studené války, k tomu, že KSČ postupně ztrácela důvěru občanů.

KSČM na základě těchto zkušeností dospěla k závěru, že socialismus může existovat jen jako vysoce demokratická a humánní společnost, bez diktatury jakýchkoli privilegovaných elit či institucí. V tomto závěru spočívá hlavní rozdíl mezi KSČ a KSČM.

Je symbolické, že právě v době tohoto výročí chce vláda pravice svými sociálními škrti v neprospěch většiny občanů naši společnost vrhnout zpět do podmínek, kdy ji rozdělovala hluboká sociální propast. Je také symbolické, že právě v této době pravice napadá i odbory či Ústavní soud, kterým podle ní nepřísluší plést se do tzv. vládních reforem. Tato kritika, stejně jako prezentovaná snaha o pozastavení či zákaz činnosti KSČM, je předzvěstí k dalšímu omezování demokracie. Nositelem nedemokratických tendencí je dnes právě vládnoucí pravice.

Odpovědnost strany, která nabízí lidem alternativu proti současnému systému, vyžaduje hodnotit minulost objektivně, s klady i nedostatky. Tyto nedostatky ale nemají nic společného s ustavujícím sjezdem KSČ, ani s komunistickou myšlenkou jako takovou. Zamyšlení nad tímto výročím nám proto připomíná především obětavou práci těch tisíců komunistů, kteří nikdy nevnímali členství ve straně jako »výťah« k moci či kariéře a z nichž mnozí zaplatili v nejtěžších dobách za prosazování myšlenky sociálně spravedlivé společnosti i cenou nejvyšší - svým životem.

Výkonný výbor ÚV KSČM, 13. května 2011

Hlavní úkoly práce OV KSČM v Rokycanech ve druhém pololetí r. 2011

Ve stranicko-politické práci se v nastávajícím období zaměříme především na zajištění obsahové a kádrové přípravy k provedení VČS ZO KSČM včetně vypracování projektu stranické struktury a dále na zajištění pravidelné činnosti jednotlivých komisí OV KSČM společně se zkvalitněním práce okresního výboru.

Kolektivy členů ZO KSČM nadále povedeme k pravidelné stranické činnosti, zejména v konání besed, členských schůzí a akcí pro veřejnost.

Připravíme návrh "Koncepce stranických organizací a orgánů v okrese po jednání VIII. sjezdu".

Dále se zaměříme na zkvalitnění součinnosti se zastupiteli zvolenými za KSČM do obecních zastupitelstev na úrovni základních organizací a okresního výboru KSČM i s poslanci PS PČR.

Velkou pozornost budeme věnovat příspěvkové morálce všech členů KSČM, zaměříme se také na včasné zaplacení sjezdové příspěvkové známky.

Obsahově, kádrově a organizačně zabezpečíme přípravu a provedení VČS ZO KSČM, jednání okresní konference a krajské konference KSČM. Nadále se aktivně budeme podílet na přípravě jednání VIII. sjezdu Komunistické strany Čech a Moravy.

Zaměříme se na realizaci návrhu přijatých opatření k usnesení CK KSČM v podmínkách

OV KSČM s ohledem na stávající stav členské základny a potřebu zvýšení efektivnosti stranické práce. V nastávajícím období zvýšenou pozornost zaměříme na přijímání nových členů strany v rámci rokycanského okresu.

V dalším období jsou jednacímí dny okresních orgánů středy. Zasedání tiskové komise se uskuteční vždy v pátek.

Termíny zasedání jsou uvedeny v plánu práce na druhé pololetí r. 2011. Byly projednány výkonným výborem a schváleny na jednání OV KSČM.

Porady s předsedy ZO KSČM budou provedeny rovněž ve středu. Předsedové se zúčastní buď dopoledne od 10,00 hod, nebo odpoledne od 16,00 hod.

Plán práce obdrží předsedové ZO KSČM, funkcionáři VV a OV KSČM po jeho projednání a schválení na jednání POV KSČM.

Vzpomínka na ukončení II. světové války v Evropě - 66. výročí Vítězství a osvobození Československa

nách lidstva.

Společně s válkou v Japonsku a v severní Africe bylo zaznamenáno celkem 90 miliónů lidských obětí, vojáků i civilistů. Nejvíce obětí - 27 miliónů - měl Sovětský svaz (podle jiných pramenů až 40 miliónů), který nejen zastavil německý útok, ale i největší měrou porazil německou fašistickou armádu. V místech bojů, i na našem území, je množství hrobů a památníků válečných obětí i civilních osob, které obětovali své životy ve společném boji proti fašismu a nebo byli umučeni v koncentračních táborech či přímo německou mocí popraveni.

Československo - země, která byla jako poslední ve střední Evropě osvobozena od německých okupantů má mnoho hrobů a památníků válečných obětí padlých v průběhu bojů, popravených a umučených hrdinů. V rámci rokycanského okresu byly položeny květiny k památníkům a hrobům zástupci Česko-ruské společnosti a Komunistické strany Čech a Moravy. Pokládání květin se také zúčastnili zástupci Generálního konsulátu Ruské federace v Karlových Varech - atašé Nikita Sergejevič Barsukov a tajemník, referent Vadim Igorjevič Obrazcov spolu s předsedkyní KR Česko-ruské společnosti Julii Masopustovou, která hosty z Karlových Var doprovázela. Květiny byly položeny k Památníku na demarkační čáře v Rokycanech, k Pa-

8. května
1945 ve 23,00
hodin středo-
evropského
(01,00 9. května
na moskevského)
času byla
podepsána
bezpodmíneč-
ná kapitulace
hitlerovského
Německa.
Skončila válka,
nejstrašnější
válka v ději-

mátníku přátelství v Holoubkově, k pamětní desce na budově OÚ v Mýtě, na hřbitově v Mýtě k Památníku sedmi rudoarmějců, k Památníku - hrobu rudoarmějce na hřbitově ve Strašicích, k Památníku - hrobu rudoarmějce na hřbitově "U Jakuba" v Mirošově, ve vojenském muzeu na Demarkační linii k Památníku Rudoarmějce, k bustě generála Rybalka a generála Robertsona, k Památníku obětím fašismu z okresu Rokycany před nádražím a k Pamětní desce 21 komunistů z rokycanského okresu zahynuvších v průběhu II. světové války.

Po tomto uvedení skupina odjela na ústřední hřbitov do Plzně, aby se zúčastnila vzpomínky padlých vojáků Rudé armády. Pietní akt zahájil s. František Hrubeš, předseda MěV KSČM Plzeň v 16,00 hodin v prostoru Památníku obětí Rudé armády. V úvodním projevu vystoupila s. Jana Bystřická. Hovořila o významu osvobození Československa a konkrétně osvobození města Plzně. Připomněla oběti z řad vojáků spojeneckých armád, v boji proti fašistickému Německu. S obsáhlým projevem vystoupil i atašé Generálního konsulátu v Karlových Varech Nikita Sergejevič Barsukov. K Památníku byly rovněž položeny věnce a kytice účastníky pietního aktu představiteli přítomných organizací.

Ing. Josef Sýkora

Zmocnily se už nadvlády nad světem USA a NATO?

1. Evropa se vrací do středověku?

Nejen Evropa, ale i celý svět se dnes nachází v stadiu naprostého rozkladu. Státy se „díky“ globalizaci a vojenským nátlakům a agresím rozkládají zevnitř i zvenčí. Národy v tomto paralyzujícím se světě ztrácejí svou národní svobodu, za kterou mnohdy s obrovskými obětmi bojovaly celá staletí. Státy ztrácejí dobrovolně-nuceně své národní i geografické hranice. Lidé jsou dezorientováni. Jedni přísahají, že jsou zapřísáhlými Evropany nebo zapřísáhlými spojenci kolaboranty USA a vojenského agresivního paktu NATO. Známe řadu svých známých, kteří v 90. letech tvrdili, že konečně jsou Evropany. Část z nich dnes na to nechce ani vzpomínat.

Dnes Evropa i národy celého světa připomínají středověk, kdy státní a národní hranice byly velmi pohyblivé, neboť když se tehdy zachtělo silnějšímu feudálové – císaři,

králi či knížeti nebo papeži (viz křížácké výpravy) zabrat území svého souseda, tak tam vtrhl a zabral to a připojil ke své "koruně", kterou nosil na hlavě. Pak přišel jiný, ještě silnější a mocnější a zabral část či celé jeho území a prohlásil: "To je na věčné časy moje", nezávislé na tom, že to byl třeba Frank či Germán a zmocnil se části či celého území Slovanů, Helénů nebo Arabů.

I dnes silnější agresori svévolně zbraněmi bourají ze vzduchu, země i z moře hranice, státy a národy. Evropa se čím více bude rozšiřovat, tím více se stává středověkou říší, z jejíhož zatím ekonomicky mocného centra jako magnet si připojuje slabší členy Evropy – ti ochotně vstupují do její struktury především pro peníze. A Evropská unie se domnívá, že tím zahlučuje jakékoli vojenské pokusy o vzájemném zabíjení, aby mohla se svými žoldáky pod praporem NATO či útvarů rychlého nasazení bojovat proti svým slabším či silnějším sousedům v Africe, v Jižní Americe či v Asii.

Zejména Evropa se dnes přesně podobá své středověké minulosti plné nemravnosti a mocenských svárů.

Možná, že myšlenka sjednocené Evropy je nakonec dobrá. Ale účast Evropské unie na agresích na „svém“ území či mimo něj je stejně zločinná.

2. Civilizační vlny od starověku

Svět se převalily v průběhu několika tisíciletí lidských dějin několikrát civilizační vlny, které zanechaly za sebou své výrazné stopy a životní prvky, které podnes jsou pro existenci lidstva nezbytné. Jde zejména o obrovský civilizační přínos starověké helénské antiky, bez níž si dnes nedovedeme představit následnou minulost i přítomnost – ba i budoucnost. Řecká vzdělanost a kultura, která se zrodila- byť v době otrokářské- jakoby ve zcela jiné planetě a na planetě Země byla jakoby transplantována, zanechala obrovské stopy a vlivy pro každou další nastupující civilizační vlnu i národy, které se nijak zvláště se nevyznačovaly. Pokračovateli starořecké civilizace se stala římská říše a posléze Východořímská řecká říše zv. Byzanc se sídlem v Konstantinopoli. Zde také končí živý odkaz antiky, neboť nástupem křesťanství nastává na dalších 1600 let doba temna a návratu Evropy do jeskyní. Nelze samozřejmě zapomenout na civilizaci, rozvíjející se v Východním Středomoří a na Středním Východě, na mohutný vliv Číny po celém obrovském asijském subkontinentu. Následovalo několik dalších méně rozvinutých civilizačních vln ve středověku, ale ty byly spíše civilizacemi ryze válečnickými, militaristickými a expansivními, jejichž jediným cílem bylo bezohledné dobývání cizích území, zabíjení a vraždění a hlavně pak exploatace lidského i přírodního bohatství dobytých území. **Středověk, kamkoliv vstoupila noha císaře, krále a jejich žoldáckých armád, nepřinesl svým budoucím generacím nic, co by stálo za groš – leda jen vraždy, masakry, inkvizici, duchovní útlak a sociální útisk drtivé většiny obyvatelstva. Byly i některé světlé okamžiky v historii lidstva – dejme tomu renesance, tedy znovuzrození starověké Helady a pozitivního Říma, Francouzská revoluce, která tvrdě zaútočila poprvé na feudalismus, Říjnová socialistická revoluce v Rusku, bez jejich výsledků si nelze představit dnešní svět, a zrod nové ideologie lidových mas - socialismu, komu-**

nismu, a odhalení nejdůležitějšího zákona lidské společnosti – zákona o nutnosti třídního boje.

Tuto stručnou exkurzi do historie civilizačních vln jsem učinil proto, abych porovnal poslední civilizační vlnu současné doby – globalizaci, a porovnal ji s předchozími vývojovými civilizačními etapami. Dnešní globalizace spojená s aktivní až šílenou amerikanizací, přináší pro národy světa mnoho převážně negativních prvků, které hubí klasické národní státy a národy. Jejím špičkovým cílem je rozklad všech pozitivních klasických vazeb od národních jazyků, kultur a zvláštností, až po národní hranice. Jde o totální naplnění hlavního cíle imperialismu – o dobývání dalších a dalších území a o bezohlednou exploataci přírodního bohatství planety Země těmi nejmocnějšími imperialistickými skupinami, které své státy stále více upevňují. Poslední civilizační pokus pod názvem globalizace má mnoho podobných rysů jako středověká christianizace, probíhající z valné části násilně a genocidně, při níž fyzicky byly vyhubeny četné národní skupiny, kmeny i národy, které se propadly navždy do propadlišť historie (např. celé kulturní státy Jižní Ameriky, řada národních skupin v Evropě, ztráta národní identity indiánských kmenů v severní Americe, poškození národních identit a kultur národů ve Středním Východě i po celé Asii atd.

3. Globalizace nesmí být budoucností lidstva,

Na podtitulek tohoto článku „Zmocnily se už USA a NATO nadvlády nad světem?“ lze zatím odpovědět, že se navenek zdá, že USA a NATO s pomocí Rady bezpečnosti, případně i OSN a pátých kolon, si dělají co chtějí. Vojenský přepádávají jednu zemi za druhou již od r. 1951, kdy zaváděly „demokracii a svobodu“ v Koreji. Naposledy nestydatě přiznávají před celým světem, že v Quantánamu věznily a vězní po mnoho let stovky naprosto nevinných lidí – příslušníků jiných národů a naposledy v Libyi si vzaly za střelecký cíl tamější města a oázy – samozřejmě proto, aby se zmocnily tamějších přírodních zdrojů - ropy a plynu.

Zatím se jim to přes verbální protesty a resignace řady zemí dobře daří a již jednou nohou za podpory tzv. libyjské „opozice“ (ve skutečnosti jsou to od USA jen placené skupiny lidí) vkročily do Libye. Do kdy však budou s pomocí této páté kolony a uměle vyvolávaných tzv. barevných revolucí okupovávat další a další země, není známo. Jednou však tato jejich maršírovka po širém světě musí skončit a návrat domů bude trpký.

4. V době II. světové války národy krvavě hájily každý metr své země...

Nejhorší na tom je, že zejména v době druhé světové války, kdy se odehrál první moderní pokus o globální nadvládu imperialistického fašismu nad světem, státy a národy obětovaly obrovské lidské oběti za své osvobození, za národ a stát, za obnovení svých národních identit, za znovukonstituování hranic svých států. Šedesát let po této strašlivé válce se svět ocitá opět před hrozbou globalizace, tentokrát nikoliv fašistické, ale imperialistické a před hrozbou rozbití národních států. Vytvoření nadnárodního státu

zvaného Evropská unie je sice chvályhodné, ale pohled na něj zvenčí i zevnitř nás nutí klást si otázky: Kdo tomuto nadnárodnímu produktu a experimentu vládne a bude vládnout i v budoucnu? Nezávisle na tom, že má zčásti „demokraticky“ zvolené své představitele, ve skutečnosti mu vládou stejně nejmocnější národy, nad kterými pak stojí mocné nadnárodní hospodářské, finanční a militaristické struktury, které nejsou nikým kontrolovány a kontrolovatelné.

Před lety byla publikována v jednom českém deníku zpráva, že USA udržují v každém státě ve světě silnou špiónážní síť, která ve světě nemá obdoby. Uvádělo se v ní mj. i to, že v Praze působí na 3000 severoamerických agentů CIA (kromě domácích dobrovolných rekrutů), v Egyptě již 5000, což mnohé čtenáře uvedlo v úžas. Řada lidí pak, kteří se zúčastňovali demonstrací proti vybudování radarové základny v Brdech, se mohla na vlastní oči přesvědčit, že v Česku působí velmi silná síť těchto „ochránců demokracie a svobody...“. Kromě desetitisíců členů tajných agentur působí i statisíce vojáků USA a další statisíce členů severoamerických soukromých bezpečnostních služeb, placených vládou USA. Například v Iráku jich působí podle neoficiálních údajů přes 80 tisíc, v Afghánistánu rozhodně ne méně, v řadě arabských zemí, jejichž vlády slouží věrně zájmům USA, je činnost amerických agentů silně rozvětvena a pomáhá těmto vládám, aby se udržely u moci...

Následující zpráva z Iráku jen potvrzuje, že globalizace i v podobě obrovské špiónážní sítě USA ve světě pokročila tak daleko, až se to zdá neuvěřitelné. Klademe si proto otázku, kdo vlastně vládne ve většině zemí světa? Nevládnou špiónážní centrály USA? Soudě podle Iráku, Afghánistánu, Egypta a desítek dalších amerických kolonií, kde je více agentů USA než členů vlád a státních úředníků v těchto zemích, se planeta Země stává protektorátem této moci a jejich anglosaských spojenců. (Cis)

USA sníží po stažení svých vojsk z Iráku počet zaměstnanců své ambasády na „pouhých“ 16 000 osob

TV Al-Sumaríja, 28. dubna 2011

Velitel 25. pěší divize americké armády v Bagdádu a provincii Anbár generálmajor Bernard Champoux ve středu 27. dubna na tiskové konferenci oznámil, že **počet zaměstnanců amerického velvyslanectví v Bagdádu bude po stažení amerických sil z Iráku snížen na méně než 20 000. Konkrétně jich má být podle amerického sdělení z 25. dubna 16 000.**

„Zaměstnanci patří k bezpečnostním a vojenským poradcům velvyslance USA“, dodal Champoux a pokračoval: „Většina zaměstnanců velvyslanectví má významné úřady a jsou vysoce informováni o průběhu vývoje v Iráku, včetně uzavírání smluv se sousedními zeměmi, evakuování budou někteří důstojníci mající dohled na školení Iráčanů.“ Američané též chtějí na své ambasádě zaměstnat více Iráčanů.

Americko-irácká smlouva o pobytu zahraničních vojsk (SOFA) stanoví, že Američané by měli z Iráku odejít do 31. prosince 2011.

Zdroj: <http://www.alsumaria.tv/en/Iraq-News/1-63505-US-official%3A-US-Embassy-employees-in-Baghdad-will-be-reduced-to-less-than-20000-after-US-pullout.html>

Už i V. I. Lenin teroristou?

V souvislosti se zavražděním bin Ladina severoamerickým komandem v Pákistánu se žurnalista A. Mitrofanov obořil také na jiné „teroristy“ ve světě, mj. také ve dvou odstavcích se obořil také na socialismus. V komentáři nadepsaném „*O symbolech a stereotypech*“ mj. píše (Právo 7.7.2011):

„V Rusku druhé poloviny devatenáctého století se národovolci, otcové zakladatelé terorismu, domnívali, že stačí zabít cara a vysoké úřednictvo, aby se život stal jiný, lepší.

Jistý Alexandr Uljanov za účast na atentátu (v carském Rusku, PC) byl popraven a jeho bratr Vladimír (Iljič Lenin, PC) měl říci: my půjdeme jinou cestou. Taky že šel a terorismus povýšil na státní politiku...“

Pokud Mitrofanovi rozumím, tak Velkou říjnou socialistickou revoluci, jejíž vůdčí osobnosti byl V. I. Lenin, pokládá za teroristickou akci. A Lenina za vrchního teroristu. A. Mitrofanov buď Říjnovou socialistickou revoluci v Rusku popírá, o ni neslyšel nic pozitivního nebo tuto revoluci pokládá za terorismus nebo neví, co říká. V každém případě pokládá-li Lenina a socialistickou revoluci v Rusku za terorismus, zařazuje se mezi ty, kteří skládají ódy na kapitalismus, jenž je svými skutky nejzločinnějším systémem v historii lidstva a jehož nedílnou součástí je i fašismus, nacismus, militarismus, diktátorské režimy typu španělského diktátora Franka, portugalského diktátora Salazara, řeckého diktátora Metaxase či fašistické junty v Řecku z let 1967-1974 aj. Mitrofanov naproti tomu tak nejen popírá obecně jak revoluci jako kladný motor probíhající od nejstarších dob v lidské společnosti, tak obrovský dějinný přínos socialistické revoluce v Rusku v r. 1917. Tvrzení, že Lenin terorismus povýšil na státní politiku je tak urážlivé a absurdní, že nelze než to veřejně odsoudit.

My, kteří žijeme na druhém břehu než A. Mitrofanov se ptáme: Kdo dnes má jako svůj symbol státní terorismus? Kdo před zraky lidí celého světa přepadává, zabíjí, vraždí a unáší pod různými záminkami (terorismus, extremismus atd.)? Na tuto otázku není třeba odpovědi, neboť to většina ví. Říjnová socialistická revoluce byla jednou z největších světodějných událostí, které určily chod lidstva na dlouhá léta dopředu. A ještě jeden dnešní poznatek z pravice: Ono se totiž stává běžným jevem dnešní politiky a kapitalistické propagandy tvrzení, že všechna dosavadní revoluční hnutí, lidová povstání a revoluce charakterizovat je jako škodlivé a zločinné. Od Spartakova povstání otroků ve starověku přes husitství, ba i Francouzskou revoluci, Říjnovou revoluci až po dnešní boje utlačovaných národů proti vykořisťování, za hnutí teroristická a extremistická. Denně slyšíme a čteme, že husitské revoluční hnutí bylo neštěstím a tragedií pro český národ, neboť prý přerušilo „kulturní a civilizační“ kontakty země s „kulturním“ Západem a že útočilo na kláštery a katolíky! Že Žižka byl obyčejný lapka, že Hus to svým vystupováním proti církvi přeháněl.

Naposledy s podobnými názory veřejně vystoupil i historik Petr Černej. Naštěstí nyní i budoucí revoluce lidu obecného nezávisí na podobných hodnoceních, myšlenkových pochodech a na pevné víře v nekonečné existenci kapitalismu. Proti přírodním i lidským zákonitostem nelze jít stejně tak jako nelze čurat proti větru. (Cis)

Občané již veřejně volají po třetí defenestraci v Česku, byť podobný historický efekt vyvolává v dnešní době oficiálně strach z případné soudní persekuce ze strany současných „demokratických“ zákonů.

Zemětřesení v naší partě

aneb Jak se rozpadla naše Malá Národní fronta

Abych se přiznal, do té party starších hospodských námořníků jsem se kdysi dostal omylem. Zavedl mě tam kamarád jen tak náhodou, protože on byl již jejím členem. Z počátku se na mne dívali všichni jako na vetřelce a cizáka. Úkosem měřili mou postavu, moje zlozvyky či zvyky, mou tvář a její grimasy, a jak se obvykle stává, byl jsem prostě něco jako exot, který nemá co dělat v této velké partě postarších životem protřelých mužů, z nichž většina pamatovala (aspoň v útlém mládí) císaře pána, velkou světovou hospodářskou krizi, již se jako mladí pracovní adepti stali jejími obětmi a kteří živě vyprávěli nejen své životní osudy, ale i o svých tajných i manželských láskách. Nyní většina z nich žila v důchodu, takže měli dost času na vycházky, na koníčky i na posezení s partou při pivě.

Bylo nás snad osm-deset, ke konci týdne deset či dvanáct.

V sobotu chodili většinou všichni na fotbal. Ne hrát, chraň bůh, ale koukat, fandit, kritizovat, zoufat nad hrou domácích, kterým fandili - a vyměnit si názory na politiku, na ženské a vyprávět kdejaké klepy na sousedy...

Ale byl to živý organismus, který si vypomáhal nejen u domácího stolu u černého orla, ale také v životě. Když byl První máj, tak se náměstí zaplnilo slavnostně vyšňořeným tisícíhlavým davem. Po skončení oslav se davy lidí procházeli ve skupinkách po prosluněném náměstí sem a tam a hodnotili průběh oslav, utkání kopané, házené, pěkné ženy... A květnové slunce jim hrálo na záda.

A když někdo něco chtěl doma spravit, vždycky se v partě našel nějaký šikula řemeslník z profese, který přiběhl, utáhl, našrouboval, změřil, vymaloval a čau.

Pěstovaly se i zlozvyky, jako například slavily se nejen svátky občanské jako Říjnová revoluce, vznik republiky, vzpomínalo se na výročí upálení Mistra Jan Husa, na svátek žen, dětí apod., ale taky každé narozeniny i jmeniny, vlastní i potomků. Když zrovna se neslavily jejich svátky, připomínali jsme si i svátek Měsíce i Slunce, Kosmu i kostelní věže.

Od jistého času byl z neznámých důvodů zaveden institut tak zvaného „točení štamprlí“. Před odchodem s Černého orla se nějaké to pivo obvykle zazdilo malou či velkou štamprlí gruziňáku či slivovice. Kdosi přišel s nápadem, že je třeba tu rundu oplatit, takže se připíjelo taky dvakrát, než jsme opustili krčmu....

Byla to parta hic, parta dobrá, když jsem potřeboval zkrátit kalhoty, hned tu byl Josef, který mi to druhého dne zařídil, když jsem se potřeboval oženit, hned mi poradili, když jsme se potřebovali slunit na koupališti, jistě jsme tam našli tři nebo pět kamarádů z party....

O politiku jsme velice živě starali, sledovali jsme mezinárodní, světové, celostátní, oblastní i místní zprávy a události a analyzovali je, třídili, hodnotili a spalo se nám dobře.

V čele této party stal nezvolený náčelník, kterého však demokraticky respektovali ostatní členové party. Zpravidla náčelníkem Velká Huba se stával buď nejstarší nebo nejvýšečnejší neřku-li nejpovídanější člen, což se většinou tolevovalo.

A kdo to byli ti partáci?

Pan Holík, který coby mladý voják sloužil na bojištích první světové války císaři pánu, byl mistrem v bývalé nábojce. Politická příslušnost – spokojený občan.

Pan Prajz, který se věčně chlubil, že bez něj nedá nikdo ani ránu a taky sloužil císaři Františku Josefovi I., byl mistrem v železárnách. Politická příslušnost: tak říkajíc všeho-choť.

Josef Benda, který sloužil na vojně u „pétépáku“ a pak v Havířově na dolech ostravských, byl vedoucím účtárny v železárnách. Coby mladík se dostal po r. 1948 do menšího malému a pak mezi pétépáky. Ale to přebolo a vyprávěl nám podrobnosti jak budovali železnice a fálal na Ostravsku.

Kamarád Josef byl ostříleným a zkušeným nástrojářem, mohl však provozovat další tři či čtyři podobná řemesla spojená s všelijakými železářskými kumšty a se dřevem. Politická příslušnost? První máj, VŘSR či Silvestr. Vyber si co chceš.

Starý poctivák Josef B., povoláním od první republiky krejčí, Basl, který pamatoval císaře pána, byl krejčím a všichni členové party šli o něj vícekrát leda za pivo či za štamprli. Nikdy nebral peníze. Jednou jsem mu nutil za úpravu kalhot nějakou papírovou korunu, on zásadně odmítal ji vzít tak vehementně, že když jsem nechal peníze na stole a chtěl uprchnout, chytil mě za rukáv tak silně, až mi jej utrl od ramene. Pak jsme se tomu smáli do smrti. Politická příslušnost? Poctivý socialista od strany socialistické, jejímž byl dlouhá léta okresním předsedou a členem městské rady. Vyznamenal se trvalým rčením: „Já ti něco řeknu, nic mi neříkej!“

Náčelník Velká Huba Josef byl něco extra. Nebýt toho císaře pána Františka Josefa, který se dožil tak vysokého věku, a jeho následovníka Karla I., byl by pamatoval i třetího císaře pána, který však nestačil po roce 1918 nastoupit na habsburský trůn. Byl to protřelý a šikovný kožešník. Politická příslušnost? Všehochuť. Všechno se mu nelíbilo a všem radil jak to dělat lépe. Ničeho a nikoho se nebál. Mně se nemůže nic stát, říkal i vedoucímu okresnímu tajemníkovi, já jsem jenom kožešník a své jsem už snědl...

Byl tam taky Karel, který rád dělal piruety na zimním stadionu, Franta kopalista, jemuž nejdražším byla mičuda, kvůli níž ho taky opustila manželka, starý komunista Josef, kterého za první republiky honila policie a četnictvo s nasazenými bodáky a pendreký v ruce a Hitler ho hned

16. března 1939 poslal do koncentráku na šest let, byl tam taky jeho kamarád z komunistické strany Zdeněk či Zdeňk, truhlář a za první republiky stálý člen obecního zastupitelstva za stranu, jenž se znelíbil gestapu a taky hned 16. března téhož roku byl zatčen a odseděl si taky šest let v Buchenwaldu. Říkali jsme mu: „Tak povídej Zdeňku, jak to bylo v lázních Buchenwald?“ Vyprávěl, rád vyprávěl. Ale co povídat. 12. května 1945 se vrátil nákladním autem spolu s další dvacítkou zbídačených vězňů z koncentráku. Obyčejným nákladním autem. Otevřené nákladní auto zastavilo před radnici, kde přeživší vězňové čekaly s pohnutím a slzami v očích tisíce obyvatel – příbuzných, přátel a zvědavců...

Každý něco pěstoval. Někdo byl členem chovatelů psů, druhý drobného domácího zvířectva, třetí byl kaktusářem, další sbíral známky, někdo měl provdanou dceru v Kanadě a užíral ho stesk, Josef od bývalých sociálních demokratů se zase užíral, že mu syn utekl na Západ... Všichni jsme byli členy odborů zvaných ROH neboli. Prostě taková malá Národní fronta. V partě scházel jen člen lidovců, těch bylo ve městě poskrovnu.

Pak přišel 17. listopad roku 1989. Partu zachvátila neznámá síla smíšená s jakýmsi pocitem radosti, že všichni poletíme na Měsíc či na Mars, všichni budeme presidenty, ministři, spisovateli, básníky, všichni budeme v televizi a všichni budeme svobodně dýchat. A ozývala se hesla „Pryč s komunisty. Ať žije republika. Jsme svobodni. Budeme žít šťastně bez Národní fronty, bez jedné vedoucí politické strany, bez sekretariátů...“ A nahoře, tam kdesi v Praze, kde se odjakživa vládlo a kde se pořádaly i defenestrace a revoluce, nás popouzeli jednoho proti druhému, říkali tomu svoboda myšlení, říkali, že každý má šanci, nikdo nebude odstrčen. Nový prezident přísahal, že konečně nastala nejen Svoboda, ale i šťastné dnešky a šťastnější zítřky. Taky v projevu říkal, že nebude nezaměstnanost, nebude bída, nebudou bezdomovci, jak jedovatě štvou komunisté.

Lidé v Malé i Velké Národní frontě tomu uvěřili a začali jejich mluvčí z balkonů radnic vyvolávat před tisícovými davy duchy svobody, ba i demokracie a humanismu. Zabírali se sekretariáty, stranické, Národní fronty, schůzovní místnosti občanských výborů a místo nich se tam stěhovali nové sekretariáty nových politických stran, jejichž představitelé mohli konečně nasadit poamerickou nohu na stůl, kouřit žváro a pít anglickou či skotskou whisky místo ruské vodky. Zabíraly se redakce deníků, týdeníků a pod starými socialistickými tituly Mladé fronty, Práce, Rudého právo atd. se nestydatě tiskly nové myšlenky kapitalistické. Zabíraly se redakce rozhlasu, televize, rodil se internet a vše doslova zbláznilo dav i naši partu.

Po oněch událostech se parta jakoby nějak napnula k prasknutí. Zpočátku se členové živě scházeli, hodnotili, názorově se stmelovali či dělili jako buňky se rozkládali, až nakonec... nastal neslavný konec party. Zanikla parta, osiřel domácí stůl v restauraci Lidového domu, nešťastný byl i hostinský, neboť mu utekly příjmy a socialistické spropitné, čímž začal fungovat kapitalistický trh, kterému se nově říkalo „tržní hospodářství“. A začal působit zákon konkurence, který měl vynést každého občana a občanku, ba i nezletilé do výšin štěstí. Při nové konkurenci všichni

prý budou bratři a budou si vzájemně pomáhat, na trh přinesou skvělé zboží pomazané snad samotným bohem.

Parta se však drolila jako kapka vody, která spadne na sklo. Prásk a tisíce mikroskopických částic a na nás začala tlačit velká politika, nové směry, nové politické strany, hnutí a kumpánie a sliby, že se vracíme zpátky do Evropy, kam patříme, že všichni jsme konečně Evropané, kde se rozdávají zdarma pečená kuřata a pivo teče potokem.

A začali jsme se tedy drolit. Někdo chválil Občanské fórum, druhý soc. dem., třetí novopresidenta slibujícího a vyjadřujícího, že je nejlepší nejen president, ale taky filosof, literát, dramatik. A přišly další a další politické a občanské proudy a každý v nich hledal mnohými sliby své místo. Slibovalo se, že je už svoboda, klepe za dveřmi demokracie a humanismus, že bude dostatek všeho, pečená kuřata na stromech, celá hejna jsou pro každého, ba i banány, na kterých zpravidla za socialismu se staly fronty, ba bude dostatek hajzlpapíru, na který se stala rovněž fronta.

Každý tomu věřil všelijak, ale Listopad 1989 měl pro partu katastrofické následky. Parta se začala politicky a ideologicky rozpadat. Jeden chodil na schůzi do sokola, druhý cvičil u skautů, třetí začal chodit do party saunistů, jiný do party cyklistů, ideologicky se z původní party vytvořilo 16 politických a ideologických skupin...

Neuplynul čas a jeden záviděl druhému, jiný nenáviděl dalšího, desátý člen party se podezřele díval na prvního, panebože, parta se začala trhat na několik skupin, pak na několik kusů, pak posléze pak na prvočinitele až nakonec jeden neznal druhého a platil příspěvky i diškréci do jiné politické partaje a restaurace, na oslavy Prvního máje se přestalo chodit, většina byla v opozici a na První máj chodilo jen pár členů bývalé party.

Pak, když se konstituovali i ony velké spásitelné politické demokratické a svobodné strany, každý se nějak tam vloudil do těch partají až nakonec dnes nikdo neví, kde kdo a co z bývalých přátel hlásá. A když se někdy náhodou potkáme na chodnících, padne několik suchých slov jak se máš, co děláš, neviděli jsme se dlouho a čau. A každý kouká, kde tesař nechal prázdnou díru, aby si nemusel podat ruku s bývalým kamarádem. Jo, jo! Tak se navždy rozpadla naše malá Národní fronta a zůstala jen ve vzpomínkách, které odcházejí s postupným odchodem členů party na věčné časy.

Uplynul nějaký čas, počítaný na roky od listopadu 1989. Jednoho dne jsem se setkal v restauraci, kam jsme se jako zbytky bývalé Malé Národní fronty slézali, srazil jsem se u dveří s náčelníkem Velká Huba, kterého již doprovázela dědečkovská hůl, o kterou se opíral. Ten za „totáče“ měl vždycky ke všemu své připomínky. Ale tentokrát hned po vstupu do haly restaurace, kde jsem se s ním srazil u dveří, mě kamarádsky chytil pevně za límec bundy a pravil:

„Pavle, to co se dnes děje, jsem si nikdy nepředstavil. Tohle přece jsme nikdy nechtěli... Já jsem už svůj chlebsnědl, ale tohle, no tohle, to snad ani není možné takhle rozkrádat národní majetek...“ Mluvil rozhořčeně, ale resignovaně se smutným tónem v hlasu. Chtěl jsem ho utěšit v jeho zklamání:

„Holt, Josef, nedá se nic dělat, nejsi sám, kdo je zklaman dnešní situací...“ Zaručeně jsem ho nepotěšil. Opustil

restauraci zamyšleně a se skloněnou hlavou. Za pár dnů jsem se dozvěděl smutnou zprávu. Na křižovatce u nádraží ho srazilo auto a odešel ze světa s duší plnou křivdy a zklamání. (Cis)

V Česku se přemnožili „muzikanti“

Motto: Není dne, aby v Česku nevypukl nový finanční a politický skandál, jehož aktéry jsou nejvyšší vládnoucí „elitáři“. Občané jsou již téměř otrlí a každou novou aféru a skandál berou jako samozřejmost. Ale nic se tím neřeší, neboť každá nová aféra a odhalené stamiliónové rozkrádáčky se tak snadněji zahrnují pod koberec. A hlavní zloději si spokojeně mnou ruce a modlí se: „Jen houšť a větší skandály, aspoň se na nás zapomene.“ A lidé opravdu zapomínají... Je něco podobného v civilizované a gramotné společnosti možné? V dnešní kapitalistické společnosti však je všechno reálné...

Podle světových agentur a nejnovějších zpráv se všichni čeští korupčníci už nevejdou do pekla, takže budou muset pryč zůstat trvale na Zemi. Tedy běda nám.

A ještě jeden fór: Jistý komentátor jistého českého deníku napsal, že Alexandr Vondra, který koncem r. 1987 vstoupil do Charty 77, pryč „byl vždy statečný a spravedlivý. Jeho aroganci jsem oceňoval jako smysl pro humor. Dodatek z března 2011: Aroganci a smyl pro humor si A. Vondra zachoval i jako současný ministr obrany“, bodře ho ohodnotil žurnalista Petr Uhl.

V Česku se v posledních dvaceti letech vyrojilo až příliš mnoho muzikantů. Těch skutečných lidových je naneštěstí příliš málo, neboť nepřežili frontální útok globalizace a amerikanizace brutálně válčující národní kultury – projevující se frontálním šířením laciných severoamerických „kojotských“ a venkovských hudebních naivit. Ale za to těch (politiků), kteří se veřejně dušují „Já nic, já muzikant“, je naneštěstí přespráti. Nejposlednějším a nejčerstvějším „českým muzikantem“ je A. Vondra, t.č. ministr (dokonce) obrany, který vytrvale zatluoká, že nemá nic společného s mafiány, kteří nechali zmizet plus minus pět set milionů Kč při „ozvučení“ zasedání EU v květnu r. 2009, z toho několik stamiliónů se odkutálelo do vedlejších rukou českého černého trhu a z nichž nějakých 130 miliónů záhadným způsobem zmizelo do kteréśi rakouské banky (a odtud pak zpátky do Česka). Další desítky miliónů za prachobyčejné spojařské služby neoprávněně zmizely v kapsách firmy Promopro a jiných.

A. Vondra, který stál v čele českého rezortu pro přípravu evropského summitu, vytrvale zatluoká, že nic o ničem nevěděl a ani neví, na mou duši neví, kam ty peníze zmizely a proč tyto služby byly šíleně předraženy. Ale on to velmi dobře ví, i když se hlásí k těm „českým muzikantům“, kteří zatvrzele nemluví pravdu. Nejhorší na tom je, že odmítá i resignovat z funkce ministra obrany. O jeho „zásluhách“ to zaručeně ví celá trojkoalice i celé jeho vládní i nevládní a stranické okolí, ale kdo by shodil ze skály svého pokrevního bratra čili kapři přece nevypustí vlastní rybník.

Může se však stát, že Vondra nakonec bude nucen odstoupit – nikoliv proto, že zašantročil ty stovky miliónů korun, ale proto, aby „nepoškodil“ „čisté jméno“ a image (prosím po globosácku se to čte jako imidž) své rodné strany ODS. Ale co dál? Vondra odstoupí, jeho spolustraníci a koalicionci mu najdou jako obvykle v podobných případech nějaké jiné výnosnější a trvalejší místo, třeba velvyslance v Izraeli nebo v USA a tím by to asi všechno skončilo.

Českou tradicí se již za posledních dvacet let běžně stává, že všichni ti, kteří ukradli a zašantročili stamilióny a miliardy – ba bilióny korun ze státního rozpočtu – a případně pokud nezdrhli do ciziny, byli při využívání „volné (zlodějské) ruky trhu“ přistiženi, nikdy nemuseli ty ukradené peníze vrátit majiteli – tedy státnímu rozpočtu. Zpravidla dostali nebo možná dostanou nějaké dva roky či pět let vězení, ale nikdy se nestalo, aby soud rozhodl, že XY měl také povinnost vrátit všechny ukradené peníze. Nebo aby byl jeho majetek zabaven a předán státu. A čeští „muzikanti“ si toho jsou si vědomí. Odsedí si pár let, za dobré chování ještě dostanou jedničku a sníženou sazbu, pak se vrátí zpátky do společnosti a žijí si jako pašové. A ještě jim jejich kamarádčkové poděkují za poctivě odvedenou práci ve straně či vládě. A v tom jsou tito „čeští muzikanti“ oproti skutečným zbytkům ostatních muzikantů v obrovské výhodě.

OBSKURANTISMUS:

Monarchistické a čarodějnické divadýlko

Boris Cvek, Britské listy 1.5.2011

Zdroj: <http://www.blisty.cz/art/58428.html>

Je zajímavé, jak ještě v roce 2011, v době internetu, globalizace a míšení různých kultur, v době relativismu a stále neuvěřitelnějšího vědeckého pokroku, média i lidi zaujmou dvě události, které svým plným významem patří daleko do minulosti: svatba královského prince a blahorečení nějakého člověka.

Jenže dávno pryč jsou aliance oltáře a trůnu. Princ si bere obyčejnou dívku a na svatbu zve "mediální celebrity", jeho moc odvozená z rodového principu je mizivá a na-prosto se ztrácí před mocí davů a zejména finanční a průmyslové oligarchie (jako republikán a příznivec buržoazních revolucí mám ale přece jen raději kapitalistickou oligarchii než klasickou monarchii toho typu, jaký představoval např. Ludvík XV.).

Svatba královského prince je zábava pro lid a monarchie je přežitek. V rádiu jsem však cestou v autobuse zaslechl debatu o tom, zda by bylo možné obnovit monarchii u nás a kdo by měl právo na "český trůn".

Také vlastně zábava

Princip kastovní společnosti, kde aristokracie má jiná práva než běžný občan a kde král drží moc jen proto, že se narodil v dané rodině, nikoho již neděsí - z monarchie zbyla plytká romantika, která ztratila i hrůzu z mesaliance a z davových ikon.

Na druhém konci Evropy, ve Vatikánu, se zas dovršil středověký mechanismus blahorečení muže, z něhož sršelo charisma a pocit výjimečnosti dávno před smrtí a před jakýmkoli oficiálním potvrzením.

Udělal prý zázrak, a proto může být blahorečen.

Jaký to odporný duch čarodějnictví, objektivismu, perfidního dokazování skutečnosti zázraku stále přežívá v křesťanství (christianizace Evropy vlastně nikdy neproběhla, jak je patrné třeba z Erbenových balad)!

Zázrak jako moc něco změnit, co jiní změnit nedokáží, zázrak jako nadpřirozená moc, která dokáže zachránit fyzické zdraví, byť s výjimkou několika zachráněných šťastlivců nechává ostatní trpět až na dno bolesti a zoufalství (oč jsou v tomto smyslu mnohem větším zázrakem antibiotika, která zachránila život milionům lidí).

A tak v bláhové marnosti světské slávy svědčí v roce 2011 jakási žena o tom, že ji zázračně uzdravil zesnulý papež z její Parkinsonovy nemoci (přičemž lékaři vědí, že každá nemoc se může vytratit sama, spontánně, na základě různých schopností organismu se s ní vyrovnat, a není na tom nic nadpřirozeného), aby tento papež mohl být blahorečený s vatikánským razítkem a pro zadostiučinění davového diváka.

Přitom sám Karol Wojtyla umřel v těžkých bolestech svázán a umučen toutéž Parkinsonovou nemocí, kterou prý vyléčil.

A co ostatní lidé s touto nemocí - pro ty zázraky nejsou? Je-li Karol Wojtyla již v Boží náruči mezi spasenými (a to nezáleží na žádném Vatikánu a jeho razítku), jistě jeho zrak nespočinul na této šaradě, nýbrž na místech, kde se dějí skutečné zázraky lásky, zapomenuté všemi davy - na místech, kde např. nevěřící Samaritán pocítí soucit s ke smrti zbitým pocestným a zachrání ho, na místa, kde otec v slzách čeká na návrat marnotratného syna.

Několik citátů z rozhovoru prof. Jana Kellera

V devadesátých letech se tunelovala naše minulost, následně až do teď se tunelovala naše přítomnost a teď prostřednictvím duchodové reformy se tuneluje už naše budoucnost...

„Když se kradlo ze státního, tak to nikomu moc nevadilo. Ale teď je situace taková, že už se lidem sahá do peněženek. A to už končí legrace,“ rozvedl myšlenku prof. Keller.

<http://www.parlamentnilisty.cz/zpravy/192592.aspx>

ZPOVĚĚ BÝV. MINISTRA ŽIV. PROSTŘEDÍ DROBILA:

„Chudý jsem byl na statky, řešil jsem to úplatky. Všechno bylo v pohodě, až jednou... ach Bože. Při činu mě chytili, hned mi hlavu umyli, jako kdybych v vtom byl sám – přece jsou v vtom všichni-nekecám. Já byl v vtom malá ryba, nevím, kde se stala chyba, že jsem si namlel hubu, že hodili mě přes palubu. Ptáci jsou proflákli zlodějnou a falší, však uvidíte - po mně přijdou další!!!!

85.71.13

Jak žijeme?

Titulky na internetových stránkách deníku *Parlamentní listy* ze dne 14.4.2011

Další setrvání ve vládě Fuksy je kontraproduktivní.

Majitele štenice v bytě Kočí nelze hledat.

Lži poslanců jsou porušením ústavního slibu

Konečně teď prezident převezme otěže do svých rukou a místo do Evropy vyrazíme do Kosmu.

Šlegl říká, že vláda nevládne. Patrně nemá čas, neb musí hrabat peníze od občanů

Mladá fronta Dnes odhalila Bartovy špinavosti. Je v této zemi nějaká duše či nějaké prádlo ještě čisté?

S Tluchořem se už jednat nedá, naznačil John. A Tluchoř zaručeně si myslí opak

Takový skokan nejsem, tvrdí poslanec Skokan

Zlé vyhlídky vlády. Když neumře, budou ji týrat odbory

Klaus se dopouští velezrady, tvrdí ústavní právník. Nebude však proto, že si před kamerami „půjčil“ protokolární pero v Peru.

Nápad zdrazit naftu v Evropě je šílený, tvrdí poslanec Ouzký. Co vlastně není dneska šílené?

<http://www.pravednes.cz/>

Tak, ať žijeme

Uwe Ladwig

<http://www.blisty.cz/2010/11/5/art55351.html>

Citát roku od nositele Nobelovy ceny za lékařství Drauzii Vareilly, Brazílie, onkologa:

"V dnešním světě se investuje pětikrát více do léků na mužskou potenci a do silikonu pro ženy než do léčení pacientů trpících Alzheimerovou chorobou.

Proto budeme mít za pár let stařeny s velkými prsy a starce s tvrdým penisem, ale nikdo z nich si nebude pamatovat, k čemu to je..."

Tak ať žijeme!

Aktuální politická situace

Aféry, skandály, loupeže...

RNDr. Marta Bayerová, senátorka a zastupitelka Znojma, 14. 5. 2011

Vážení občané, takovou situaci, která nastala na naší nejvyšší politické sféře, jsme snad ještě nezažili.

Tak, jak špičky Věcí veřejných diskreditují funkci poslance a člena vlády všeobecně, se nezachoval dosud nikdo z politických stran. Na veřejnost pronikají neustále nové tajné nahrávky zachycující jejich "porady". Mluví se v nich o intrikářství, finančních podvodech, "kamarádských" vztazích s prezidentem současným i bývalým, jsou zde odvolání na "kamarádšovy" s lidmi na ministerstvech, i s ministry samými, viz jméno Vondra. Již před několika roky pojal hlavní aktér aféry VV Vít Bárta, tehdy šéf ABL, dle slov své ženy Kateřiny Klasnové myšlenku o propojení politických a ekonomických zájmů.

Strana, která vznikla na základě lobbistického uskupení, které mělo přinést jistým zájmovým skupinám ekonomické

výhody, se po volbách projevila v celé své "nahotě". Nyní politickým vydíráním se zuby nehty snaží udržet ve vládě. Zbývá dva partneři - ODS a TOP, kteří si jsou vědomi, že po nových volbách by rozdělení ve sněmovně bylo stoprocentně jiné a neprosadili by své asociální reformy, přechází všichni tu ostudu zlehčováním velmi vážné situace.

Přece nelze takovéto chování vrcholného politika přejít jen omluvou o "opilosti" a machrování. Zajímalo by mne, kdyby se tak zachoval třeba Bohuslav Sobotka či Vojtěch Filip. Jaká pak by asi byla reakce.

Ze slov politiků, kteří se k Bártově aféře vyjadřují, jsem nabyla dojmu, že ho berou jako za neposlušného a pubertálního mladíka, nad jehož chováním musíme zamhouřit oči. Ale ve vládě a v Parlamentu nemají takoví nedospělí mladíci co dělat. Vláda i parlament má zodpovědnost za celý stát a za všechny obyvatele a tam se nemůže takové chování a vystupování přejít jen mávnutím ruky.

Arogance pravicové vlády tedy pokračuje. Přes všechny aféry se snaží zlikvidovat poslední zbytky ekonomických a sociálních jistot, které ještě občanům zbyly.

Obětování předsedy poslaneckého klubu ODS Tluchoře bylo spíš trapné, stejně jako neustálé výhrůžky Radka Johana o jeho odchodu z vlády a odchodu VV z koalice. Přitom počítá s tím, že se koaliční partneři nechtějí vzdát moci, a proto jim nakonec ustoupí.

Koaliční partneři většinou bez diskuse napříč politickým spektrem odhlasovávají asociální návrhy, které vrátil Ústavní soud. Opět se snižuje a redukuje výše porodného, rodičovských dávek, podpory v nezaměstnanosti a sociální příplatek. do tzv. malé důchodové reformy tak pravice prosadila prodloužení hranice důchodového věku nad 70 let. Přesto, že lékaři poukazují na neschopnost výkonu určitých povolání v tomto věku již jen ze zdravotních důvodů. Možná vláda počítá s tím, že se mnozí svého důchodu ani nedočkají a tím se ušetří státní peníze a peníze tak doporučovaných soukromých fondů.

Vážení občané, neměli bychom zůstat pasivní a měly by zazníť nejen hlasy levicových politiků, ale hlavně vaše.

21. 5. 2011 se v Praze na Václavském náměstí ve 13 hodin konala demonstrace proti reformám současné vládní koalice. Demonstranti vyjádřili nesouhlas s asociální politikou vlády, která dopadá na nás všechny a zavádí nás o desítky let nazpět. Mysleme na budoucnost našich dětí a dalších generací.

Nové publikace, které jsou k dostání na OVKSČM v Rokycanech

U příležitosti letošního 121. výročí oslav Prvního máje vyjde velmi zajímavá publikace zejména pro občany Rokycan i okresu kolektiv autorů pod názvem:

Kolektiv autorů

**PAMĚTNÍK
událostí**

**v Rokycanech
1945-1990**

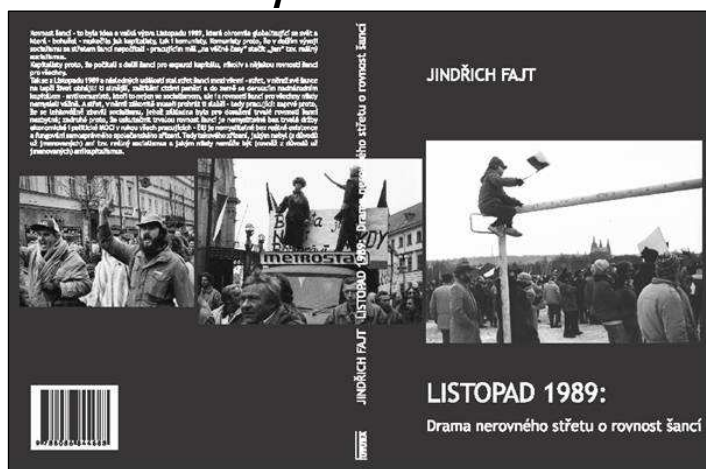
Padesát let budování města

Vše, na co si už nevzpomenou ani pamětníci

Publikace o 90 stranách je doprovázena velmi pěknou přílohou černobílých fotografií. Je to vlastně stručná kronika nejvýznamnějších událostí v historii Rokycan od konce nacistické okupace (duben 1945) až do roku 1990. Zaznamenává tedy také velké společenské změny, ke kterým došlo od 17. listopadu 1989. Doporučujeme všem.

Kniha o 17. listopadu 1989 od rokycanského autora

Rokycanský autor, Mgr. Jindřich Fajt sáhl po velmi zajímavém a náročném tématu. Jeho publikace pod titulem „**LISTOPAD 1989: Drama o nerovného střetu a rovnost šancí**“, kterou vydalo pražské nakladatelství „FUTURA“ (229 stran), se zabývá hodnocením osudových událostí pro obyvatele České republiky, ke kterým došlo po listopadu 1989. Doporučujeme všem.

NA DEMARKAČNÍ ČÁŘE

K dostání na OV KS VCM je rovněž i obsáhlá publikace autora P. Cironise „**NA DEMARKAČNÍ ČÁŘE**“, vydaná v r. 2005 u příležitosti 60. výročí osvobození Československa od nacistické okupace. Je doprovázena bohatou přílohou unikátních a mnohdy poprvé publikovaných fotografií z osvobození Rokycan a okresu.

Názor: Kam kráčí internet?

Pro koho je a bude internet?

Je internet skutečně kontrarevolucí?

Předem přiznávám, že nejsem žádný kybernetický nebo počítačový expert-naopak, jsem obyčejný laický uživatel bedny, které se říká počítač a nějakým jejím kejklům, kterým se říká internet. Přesto se odvažuji vyjádřit své názory a pocity zejména k instrumentu zvanému internet.

Je zcela evidentní, že internet i s technickým zázemím (počítač a vše k tomu patřící, poplatek, neustálá softwarová

inovace apod.), není a ani nebude finančně pro obyčejného smrtelníka nikdy žádná legrace. Stojí a bude stát řadu peněz. Kdo si dnes může dovolit mít doma všechny aparatury včetně tiskárny spojené s počítačem a internetem, aby mohl řádně komunikovat s ostatním světem? Může provozovat internet 2,5 milionů důchodců, milion nezaměstnaných a bezdomovců, statisíce ekonomicky slabých obyvatel? A v kapitalistické budoucnosti tomu nebude jinak.

Dnes je internet dejme tomu asi v 12% domácností. Číslo bude postupně být pomalu stoupat, ale nikdy nedosáhne optimálního počtu domovních čísel ve státě.

Provádí se přes internet různé průzkumy veřejného mínění na to či ono téma, na oblíbenost stran, politiků, televizních programů... Ale výsledky z internetu jsou zcela pochybné, neboť na ně neodpovídají všechny sociální skupiny obyvatel, ale jen ti, kteří mohou provozovat tuto možnost.

Internet jako kontrarevoluce v lidském myšlení a jednání

Kybernetika, a internet zvláště, je pokládána za jednu z největších technologických „revolucí“ 20. století. V jistém smyslu je to pravda, neboť technologie internetu svlékla veškeré předchozí technologie v tomto směru dohady. Zejména internet jednoznačně a prudce zaútočil a vyhrál na celé čáře nad všemi předchozími médii - na rozhlas, televizi, na telefony, na záznamovou i produkční techniku. A především v rámci digitalizace ostře z kvalitnil veškeré instrumenty, na které sáhne. Ve vojenství, v průmyslu, i reprodukci a přenosu informací nesporně shodil všechny předchozí metody do příkopu.

Z toho by se dalo soudit, že internet je obrovským přínosem pro jednotlivce i celou lidskou společnost. Je to však zdánlivé.

Internet prudce zaútočil také na vzdělanost, na školství, kulturu, na jazyk národní, na gestikulaci, na přednes, na samotný základ vzdělanosti - na gramotnost. Spolu s tím zaútočil i na tvůrčího ducha člověka, z něhož po vítězném tažení internetu nezbylo nic, lidský duch je už dávno v popelnici, kterou každý týden technické služby odvázejí do skládky. Lidská vzdělanost, která byla a je nejklaštějším příkladem postupného přechodu z opice na člověka, se nám vytrácí a zdá se, že člověk se vrací zpátky do stadia opice - opačný proces, který nám popsal náš geniální klasik a doslova učitel Bedřich Engels ve svém vědeckém pojednání *Původ rodiny, soukromého vlastnictví a státu* (1894).

Internet se totiž stal nikoliv revolucí, ale zbraní kontrarevoluce. Internet ve své podobě zdaleka ještě nevyčerpal své (zejména negativní) možnosti, neboť jak se vědě podařilo proniknout do detailů této technologie, tak jde stále hlouběji a liběji až do nejmenších detailů - řekl bych až do demokritovských a epikurejských atomů, kdy atom již dále nelze dělit, neboť tím bychom pak popřeli samu existenci hmoty. Ale internet, který přinesl jistý druh revoluce, se stal i zbraní proti lidstvu, proti revoluci a proti vzdělanosti. Stal se hrobařem lidstva i sebe sama. Zejména kybernetika, která se rozšafně roztáhla do všech oblastí života, buduje své nedobytné hrady a zámky na úkor celé dějinné lidské civilizace od jejich prapočátků - do konce civilizace.

V první řadě posílá do věčného hrobu všechno, co se tak těžce a namáhavě vyvíjelo po staletí a tisíciletí, tj. gramotnost. Posílá ke všem čertům i každodenní vzdělanost - lidské slovo, knihy, časopisy, noviny apod. Internet je zdánlivě víceméně přístupný všem, zejména i negramotným, nabízí se jako pouliční děvka a nabízí se nejen zdánlivě, ale přímo fyzicky. Otevírá i pračlověkům možnost vstoupit do nejostřejší a nejagresivnější reality, čímž samozřejmě legalizuje veškeré negativní jevy člověka i lidské společnosti. Dává návody ke všem zločinům, ukazuje cestu zpátky do jeskyní, do primitivity, do naivity, co cynismu, do vandalství, do morbidity a především demonstrovuje, jak jsou všechny nepravosti a zločiny jednoduché, hezké, příjemné, blízké a samozřejmé.

Narušení chodu klasické civilizace

Ještě včera, tedy před třiceti-čtyřiceti lety - tedy v éře předinternetové a předkybernetické se zdálo, že lidská společnost žije v organizovaném a jakžtakž uspořádaném životě podle pravidel uzákoněných staletými i tisíciletými zkušenostmi - Solonem v 6. století př. n. l. počínaje až po Helsinská Lidská práva, která vymysleli ti, kteří spěchali lidskou společnost honemhonem zlikvidovat. Protože kodifikace tzv. lidských práv vedla především k začínajícímu rozkladu lidské společnosti zevnitř i z venčí a otevírala cestu k přicházející globalizaci, které se hlásání lidských práv hodilo nejvíce.

Nechme však lidská práva stranou a vraťme se ke kybernetice a k internetu.

Klady a zápory internetu

Jejich kladné i záporné přínosy jsou nesporné. Spíše však záporné převažují.

V předkybernetické a předinternetové éře lidstvo vyžadovalo od jednotlivce, přes vesnici, město, přes kraj a národ základní vzdělanost a vytvářelo velké duchovní hodnoty. Lidstvo tak procvičovalo neustále svůj talent, své mozkové závitky, své schopnosti, kultivovalo je a přinášelo nové a nové bohatství duševní-kulturní-vědecké apod. Jen příklad: Dříve naše maminky a tatkové pekli bochníky chleba v pecích, v níž se topilo dřívím. Chleba bylo božské. A vonělo, chutnalo a vydrželo k jídlu třeba týden. Dnes je všechno kyberneticky seřízeno tak, že není třeba pece s dřívím, není třeba lidského hnětení těsta, není třeba lidské fantasie. Stačí nějaký program, nějaká aplikace, nějaká blbost a již máme pecen chleba upečený. A za hodinu to můžeme vyhodit, protože často ani dobytek to nesežere.

Internet jako past na lidi

Již dnes rozděluje internet občany, respekt. lid této planety Země na lidi „gramotné“ a na negramotné, přičemž lidé gramotní jsou ti, kteří dovedou manipulovat s počítačem a s internetem a blízkým jejich okolím (tiskárny, hlasová a fotografická média pod.). Lid negramotný tvoří všichni ti (je jich na 90% planety Země), kteří za a) neumí zvládat koně zvaného počítač a internet, za b) ti, kteří na tento luxus nemají a zaručeně vzhledem ke svému sociálnímu postavení ve společnosti nikdy nebudou mít peníze k provozování tohoto hodně drahého ale atraktivního luxusu. Dovedu si představit např. 2 milióny pracujících v továrnách, dílnách, pracujících v chudém domácím hospodářství, v supermarketech a podobných podnicích, jak

budují doma kompletní internetový systém za 30 až 40.000 tisíc Kč, přičemž je třeba stále počítat s jeho inovací, obnovou, opravami, platbami a výdaji řádnými či mimořádnými.

Internet se stal největším byznysem – obchodem za posledních 200 let a zaručeně svými aktivitami obchodem překonal i revoluci parní, elektrickou i strojnickou. Dnes tento obor zaměstnává jen v této zemi (předpokládám) na 100 až 200 tisíc zaměstnanců, kteří zastupují velké nadnárodní internetové a počítačové firmy, prodávají jejich výrobky a opravují je, případně provádějí exekuce za nelegální užívání softwarových výrobků. Přiznám se, že všichni tito zaměstnanci, tvořící naprosto neproduktivní kastu a žijící na slušné úrovni, vlastně parazitují na bohatých i na obyčejných lidech, kterým reklamou, propagandou i dobrovolně nuceným státním tlakem jim vnucují tyto produkty.

Stát se stal největším reklamním propagátorem nadnárodních monopolů, vyrábějících a rozšiřujících kybernetickou a počítačovou výrobu. Sám stát zásobil všechny své řídicí a podřízené orgány obrovskou počítačovou technikou a nutí občany, aby se také zapojili do tohoto nesmírně výnosného kšeftu, čímž dává vydělávat počítačovým firmám obrovské zisky a okrádá občany. Ono totiž počítač a internet jsou hodně atraktivními instrumenty, a i samotný bezdomovec by raději někdy nepil a nejedl, aby měl pod svým „hotelovým“ pobytem pod mostem taky svůj počítač a internet. A toho zneužívají všichni ti, kteří žijí a bohatnou z rozšiřování tohoto odvětví – totiž parazitují i na obyčejných lidech.

Existuje velmi úzká vrstva obyvatel, pro které internet je obrovským pomocníkem. Jsou to vědci, duševně pracující lidé všech profesí, kterým počítač nejen ulehčuje práci, ale při různých aplikacích vysoce doplňuje a pomáhá.

Drtivá většina uživatelů však počítač s internetem užívá jako zábavu nejnižší kategorie (sex, tvrdý sex, hrubá zábava a vlastní samovýroba „literárních výkřiků“ ze všech oblastí života - zejména sexu, erotiky, politiky, společenské agresivity, pěstování nenávisti a hrubosti...).

Internet a informace

Mnozí uživatelé internetu si pochvalují obrovské množství informací, které poskytuje internet. K tomu je třeba a nutně dodat, že informace ještě nikoho jakživ nenakrmili as neuživili, ani nenakrmí a neuživí - bezdomovcům, nezaměstnaným, postiženým i

tzv. „nízkopříjmovým“ lidem, což jsou taky chudáci. Těm všem tyto instrumenty nedaly a nedají chleba – a oni sami si internet nemohou dovolit. Dovedu si představit nezaměstnaného, jak doma „honi“ internet, nebo bezdomovce, který přespává pod mostem či v kanálu, veselý celý den listuje internetové zprávy.

Ostatně drtivá většina informací a zpráv, poskytovaných internetem – protože časově mají většinou jepičí život, jsou vědomě a propagandisticky zkreslované, jsou neobjektivní, většina z nich jsou výtvořky amatérů nebo kapitalistických propagandistů, a tím i nevěrohodné a znehodnocené, jiné – zejména zpravodajství a informace jsou silně tendenční a mají za cíl zblbnout část nebo velkou část obyvatel.

Málokterý vážný vědec či solidní spisovatel „zavěsí“ na internetu výzkumy své práce či literární tvorby. Lidu obecnému pak internet nabízí jako lízátko vstup či vyjádření názorů k různým denním událostem a chování lidí. Tam se pořádně vyřádí každá expresivní duše dle své libosti, tam se projeví „literární talenty“ zejména mladé generace, jejíž skromná polovina slovníků se skládá ze zvířecích výrazů, druhá polovina z nejodpornější jazykové tvorby a negramotnosti.

Dnešní globalizace má obrovský náskok před sociální revolucí – a to i díky televizi, rozhlasu a zejména internetu, který je nastaven tak, aby rozmělnil a zneškodnil v zárodku jakékoli podobné hnutí. – Internet vedle dalších moderních propagandistických médií se stal skutečnou zbraní kontrarevoluce a vojenské agrese na planetě Zemi těmi mocnými. (Cis)

Osvobození 1945: V červnu 1945 vystoupil v Radnicích soubor písní a tanců Rudé armády.